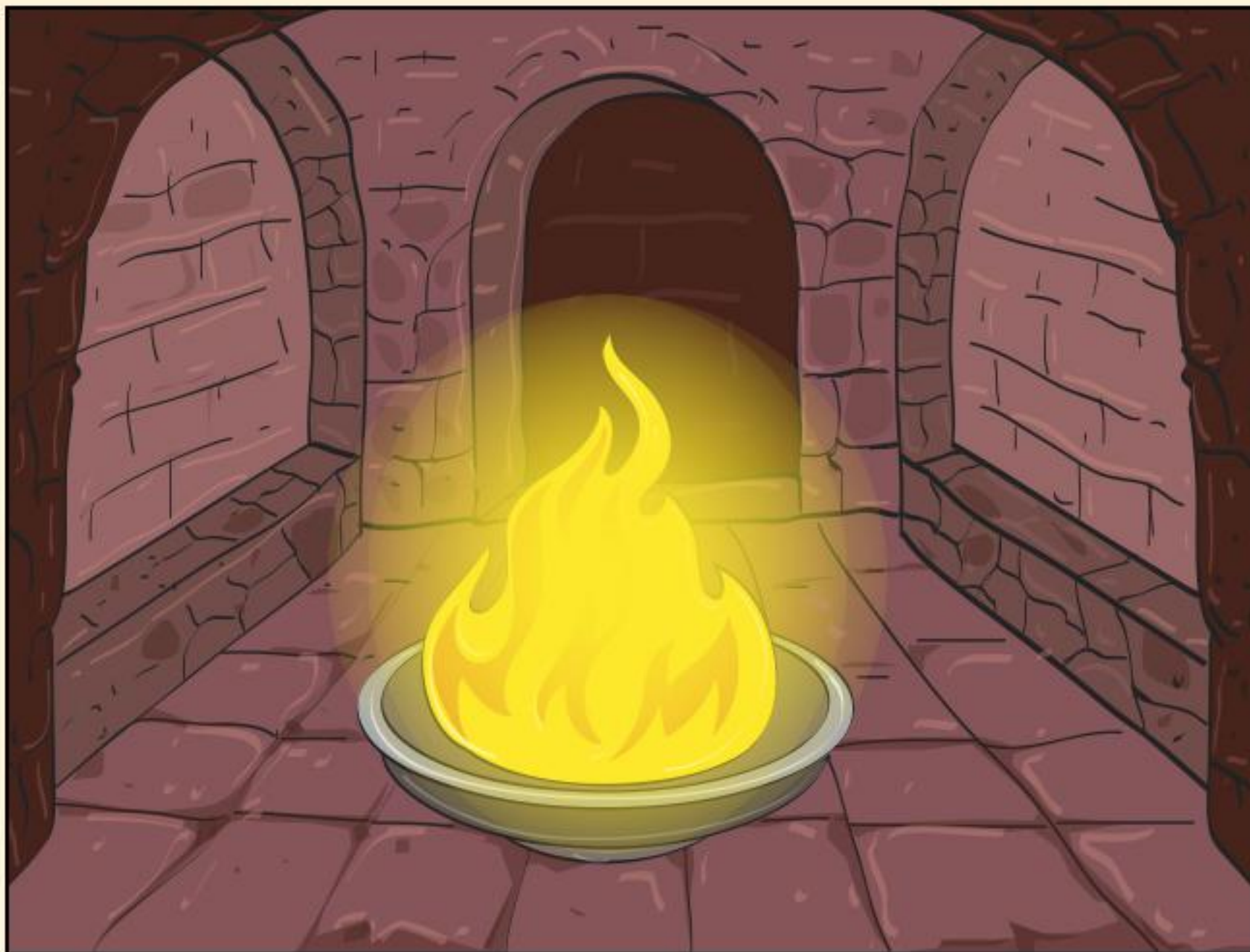

Vår mester perseren Salman

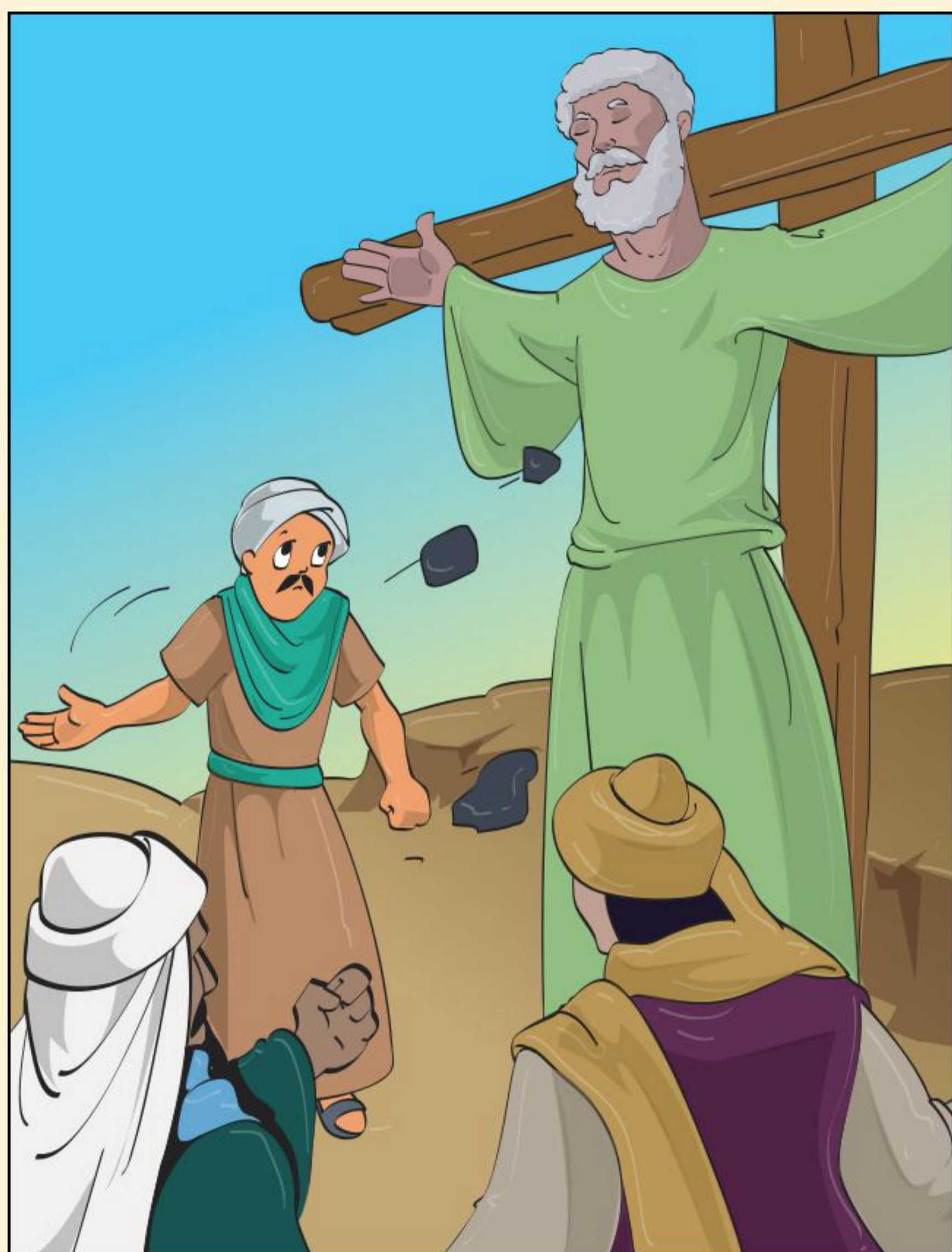
Salman kom opprinnelig fra byen Isfahan i Persia (Iran). Hans egentlige navn var Mabah. Salmans far var en rik mann som eide en god del eiendom. Men han var streng mot sin sønn og ønsket å oppdra ham etter sine ritualer og skikker. Det var tross alt han som skulle arve ham en vakker dag. Salmans familie var zoroastrikerne (tilbedere av ilden). Salman hadde fått en oppgave tildelt av sin far, og det var å passe på ilden i huset. Alle som tilba ilden, hadde et bedested og hvis de ikke tok vare på ilden, var det å være respektløs, og det kunne føre til ulykke i mange år. Derfor var det viktig å vokte ilden.

Faren pleide selv å ta seg av eiendommen sin og passet godt på den, men en dag ble han opptatt med noe i huset og hadde ikke mulighet til å gå ut. Han ga ansvaret til Salman, og Salman forsikret sin far om at han ikke skulle gjøre noe galt. Det var faktisk første gangen Salman hadde fått lov til å gå fritt ut av sin far. Salman gikk ut på markene. Han ønsket å se seg om, nå som han for en gangs skyld var ute av huset. Han begynte å gå rundt. Han oppdaget en kirke, der han hørte folk be til Gud. Han gikk nærmere og så på måten de tilba Gud på. Han syntes at det var en fredelig og vakker måte. Han ble stående og se uten å legge merke til at solen begynte å gå ned. Salman gikk bort til den ene presten og spurte ham: «Hvor kan man lære mer om denne troen?» «I Levanten finnes det mange som kan lære deg mer om denne troen», svarte presten. Plutselig la Salman merke til at det hadde blitt mørkt ute, og han hadde heller ikke gjort det faren hadde bedt ham om å gjøre. Han begynte å gå hjemover. På veien traff han sin far, som var ute og lette etter ham. «Hvor var du, sa ikke jeg til deg at du skulle komme tidlig tilbake?» spurte faren bekymret og sint. Salman svarte:

«Jeg så en kirke, der folk var opptatt med å be. Jeg likte måten deres. Jeg var hos dem til solen gikk ned.» Faren ble irritert, og sa: «Vår tro er langt bedre enn deres tro!» Salman fortsatte å si fine ting om den andre troen, men dette likte ikke hans far. Han tok med seg sønnen hjem og bandt ham fast. Men hjertet til Salman hadde sagt sitt, koste hva det koste vil, han skulle til Levanten for å lære mer om denne troen. Salman klarte å rømme og henvendte seg til de kristne. Han sa til dem at de måtte fortelle ham når det var en karavane som skulle reise til Levanten.

Dagene gikk, og en dag kom det en handelskaravane til Isfahan fra Levanten. Salman klarte igjen å rømme og ble med karavanen som var på vei til Levanten.

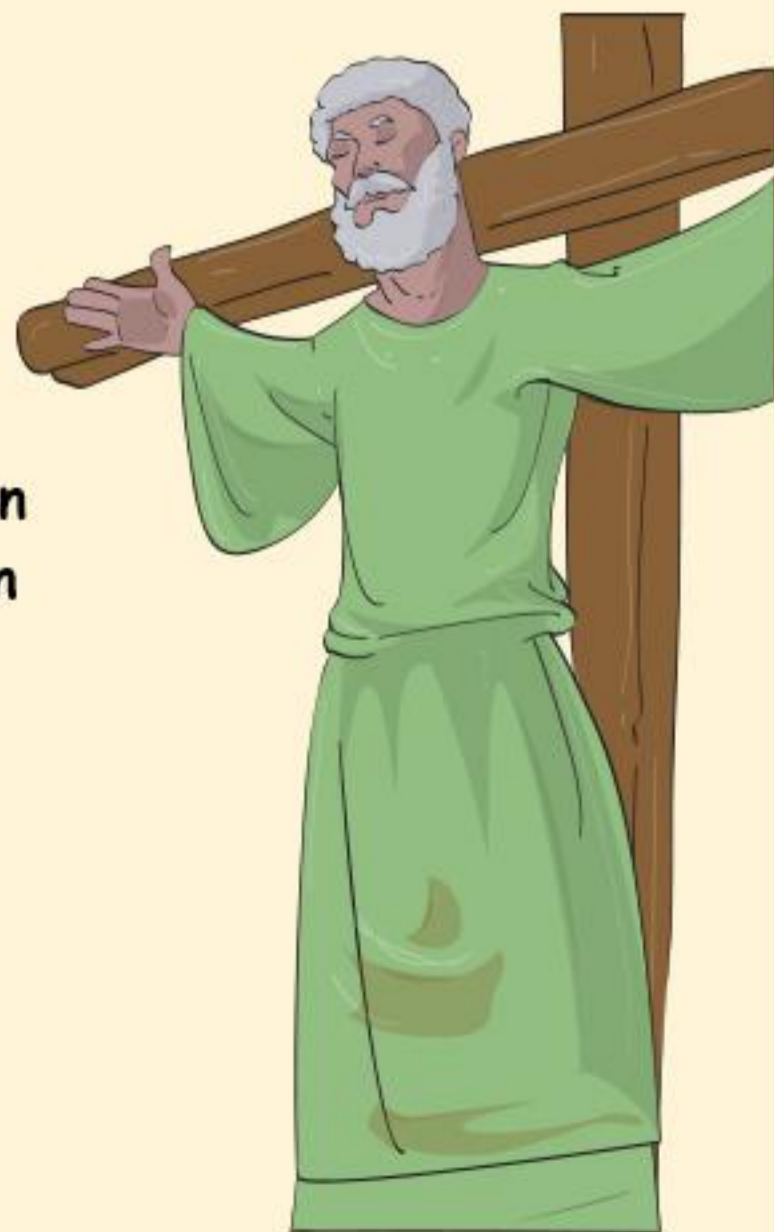
Da handelskaravanen var framme i Levanten, spurte Salman etter den som hadde mest kunnskap. Folk ga ham adressen til en biskop i byen. Salman gikk til ham og ba om tillatelse til å bo hos ham. Biskopen ønsket ham velkommen, og var svært vennlig mot ham.

Det tok ikke lange tiden før Salman byttet sin tro, for han følte det var den rette troen. Særlig bedre enn den han hadde blitt oppdratt i. Han ble boende hos biskopen og møt hver eneste dag. Han likte å lære mer om kristendommen og syntes det var alle tiders å bo hos en så kunnskapsrik mann. Men tiden skulle vise ham en mørk side ved den vennlige biskopen. En dag fikk han rede på hvor slu denne biskopen var. Han oppfordret andre til å gi almisser, men var selv innsamleren. Når pengene kom ham i hende, beholdt han mesteparten selv istedenfor å dele dem ut til de fattige. Salman fulgte med og la merke til alt det onde han bedrev, men han kunne ikke si noe. Tross alt var denne biskopen hans lærer, og ikke å forglemme, han hadde gitt Salman et sted å bo.

Salman tenkte og tenkte, og følte at byens folk led stor urett. Biskopen fortsatte svindelen, faktisk hadde han klart å samle syv krukker med gull og sølv, som han hadde gravd ned i et rom. Men det var til ingen nytte, plutselig en dag døde han. Folk trodde et fromt og rettskaffent menneske hadde gått bort, og de begynte å forberede begravelsen hans.

Salman gikk til folket og fortalte dem at det var ingen god mann, men en slange. Salman tok fram det han hadde gravd ned, og

fortalte folket det som var biskopens vane. Folket ble sinte! De naglet ham på et kors og begynte å steine liket hans for å vise sin avsky.

Folket i byen ansatte en ny biskop. Denne gangen gjorde de et riktig valg, for den nye biskopen var gudfryktig og brukte mesteparten av tiden til å tilbe Gud. Salman ble veldig glad i den nye biskopen og tjente ham som om han var en konge. Salman lærte mye av ham, for den forrige læreren hans hadde vært en mann som talte mye godt, men ikke gjorde som han lærte andre. Den nye biskopen talte til folket og stod også fram som et godt eksempel. Han var snill og høflig, og ikke minst ærlig i det skjulte - når ingen kunne se ham. Men biskopen var en gammel mann, og Salman forstod at den siste tiden snart var inne.

Salman spurte ham: «Hva befaler du meg nå? Hvem skal du overlate meg til?» Biskopen svarte: «Sønn, verden er forført, ingen følger den læren jeg følger. De kristne har endret sin tro, men det er en mann i Mosul (en by i Irak), reis til ham og følg hans lære.» Det var den fromme biskopens siste visdomsord til Salman.

Salman reiste til mannen i Mosul, og gjorde som hans lærer befalte ham. Da han møtte mannen som læreren hadde nevnt, fortalte han om det hans lærer hadde fortalt ham. Den rettskafne mannen forstod at han måtte ta seg av Salman og lære ham mer om den sanne troen. Han tok Salman inn i sitt hus. Den nye læreren var også nokså gammel, men før han døde, ba han Salman reise til Nusaybin (sør-øst i Tyrkia). Salman tørstet etter mer kunnskap om sannheten, og den eneste måten å slukke denne tørsten på var å finne en læremester som kunne veilede ham i den sanne troen.

Han reiste til Nusaybin. Der fant han en ny læremester som den tidligere hadde nevnt. Salman bosatte seg hos ham og fikk åndelig veiledning av ham. Men igjen var han uheldig, for denne læremesteren døde også etter noen dager. Han anbefalte en ny person i Amorium (i Tyrkia), og Salman kunne ikke gjøre noe annet enn å flytte på nytt. Han satte kursen mot neste destinasjon.

Den nye læremesteren i Amorium tok godt imot ham og begynte å lære ham. For å oppnå det åndelige levebrødet gikk han til læremesteren og studerte hos ham. For å tjene det fysiske levebrødet kjøpte han noen geiter og kuer. Men Salman hadde ikke lykken med seg. Ikke lenge etter lå også den nye læremesteren for døden. Salman begynte å gråte og satt der med et spørsmål: «Hvor nå?» Denne gangen fikk han anbefalt Arabia. Etter å ha møtt denne læremesteren ﷺ, ville han aldri søke etter noen andre. Læremesteren svarte på spørsmålet til Salman: «Sønn, jeg har ingen å anbefale! Det finnes ingen på denne jorden som kan ta seg av deg, men denne tiden tilhører den siste profeten. Hans Hellighet vil komme med Abrahams lære, og vil bli født i Arabia. Hans Høyhet vil utvandre til en by med mange palmer, og den byen vil ligge mellom to sletter. Tegn som vil tydeliggjøre Hans Høyhet for deg, vil være: Hans Hellighet vil ikke spise almisser, men gaver vil Hans Nåde tillate seg, og mellom skuldrene på ryggen vil det være et stempel - profetenes segl. Hvis du klarer, så møt Hans Hellighet!» Det var læremesterens siste ord, og etter det døde han.

Salman hadde atter en gang fått et nytt sted å reise til og en ny læremester ﷺ som han måtte finne. Hvordan skulle han reise til Arabia? Han ble boende i Amorium en liten stund til, men en dag fikk han høre at en handelskaravane fra Arabia var der. Det var stammen Bano Kalb som var ute og byttehandlet. Salman solgte alt han eide til dem og overtalte dem til å la ham få bli med på reisen. Men Bano Kalb viste seg å være en gjeng banditter, som lurte Salman. Idet de kom til dalen Qora (et sted mellom Levanten og Medina), valgte de å selge Salman. Salman var ung og sterk. En jødisk mann betalte for ham og tok han med seg som sin slave.

Søkende etter kjærligheten til sin nye mester ﷺ, hadde Salman endt opp med å bli slave. Salman, som ikke fikk lov til å gå ut av huset sitt, for faren var alltid så redd og engstelig for ham, var i dag blitt solgt og skulle nå leve under slavepiskan.

På veien så Salman palmer, han husket ordene til sin tidligere læremester. Det gjorde ham glad i hans indre til tross for den forferdelige opplevelsen. En liten stund glemte han at han var blitt solgt og gjort til slave.

Etter å ha arbeidet noen dager som slave, forhørte han seg litt rundt og oppdaget at dette ikke var den byen han trodde den var. Salman ble lei seg, men valgte å stole på sin Herre. Han godtok sin skjebne og begynte å tjene sin eier.

Men skjebnen ville noe annet, og helt plutselig var Salman en dag på vei til sitt mål.

Det hendte slik at fetteren til eieren hans kom dit han var bosatt, og kjøpte ham. Den nye eieren tilhørte stammen Bano Qorayza, og uten å vite noe som helst var Salman nå på vei til Yathrib (Medina). Idet de ankom byen, strålte Salman. Drømmen var i ferd med å gå i oppfyllelse. «Det må være den byen», tenkte han. Den nye eieren var strengere enn den forrige. Han så på hvilepauser som latskap, hele dagen måtte Salman stå på. Derfor var det vanskelig for ham å få vite hva som skjedde utenfor eierens eiendom.

Etter hvert fikk Salman høre at det var en person ﷺ som hadde gitt folket et gledelig budskap om sitt profetskap. For første gang følte Salman seg fanget. Aldri hadde han vært så trist. Han ville møte denne mannen ﷺ, men slaveriets lenker tillot ham ikke.

Slik passerte tretten år av livet til Salman.

En dag arbeidet han som vanlig i landsbyen Qoba. Det var varmt, og han var høyt oppe i et palmetre. Nede i skyggen satt eieren og koste seg, og plutselig kom eierens bror løpende, og andpusten sa han: «Har du hørt, har du hørt?» «Hva?» spurte eieren. Broren svarte: «Han, profeten, har kommet hit! Han som stod fram som profet, hele byen står for å ønske ham velkommen!» Salman begynte å skjelve av glede, den forjettede ﷺ var kommet. Salmans hjerte banket hardere for hvert sekund, han holdt på å falle ned fra treet. Han skyndte seg ned fra treet og helt fra seg glemte han at han var slave. Han tok tak i broren til eieren og spurte: «Hva er det du sier, er det sant?» Eieren slo Salman, og sa: «Hva bryr det deg? Hold deg til jobben din!» Salman våknet fra ekstasen og innså hva han hadde klart å gjøre. Han ba om tilgivelse, og ydmykt gikk han bort fra eieren og broren hans. Han plukket noen frukt fra trærne for at eieren ikke skulle gi ham husarrest. Salman var selv fanget i eierens slaveri, men sjelen hans vandret i gatene til Bano Amr ibn Auf, der læremesteren ﷺ hans befant seg.

Salman ventet og ventet, men dagen var lang. Da den endelig tok slutt, tok han et fat med litt matvarer som han hadde samlet. Han skyndte seg til profeten ﷺ og sa til Hans Hellighet ﷺ: «Jeg har hørt at De er en høytstående person i Guds øyne, og noen fattige folk er med Dem. Her er en almisse, vennligst godta den.» Profeten ﷺ svarte: «Del dem til de som sitter i samlingen.» Salman gjorde det han ble bedt om, og i sitt hjerte sa han: «Det var det første tegnet!»

Etter det var det Abo Ayyob al-Ansari som fikk æren av å være verten til Guds sendebud ﷺ. Salman dukket opp med et fat med dadler. Det tok litt tid, for han var slave og måtte samle dadler for å utføre prøven. Salman gikk bort til profeten ﷺ og sa: «I går spiste De ikke fra almissen jeg ga, men godta denne gaven fra meg.» Hans Hellighet ﷺ forsynte seg sammen med sine følgesvenner. «Det var to!» tenkte Salman.

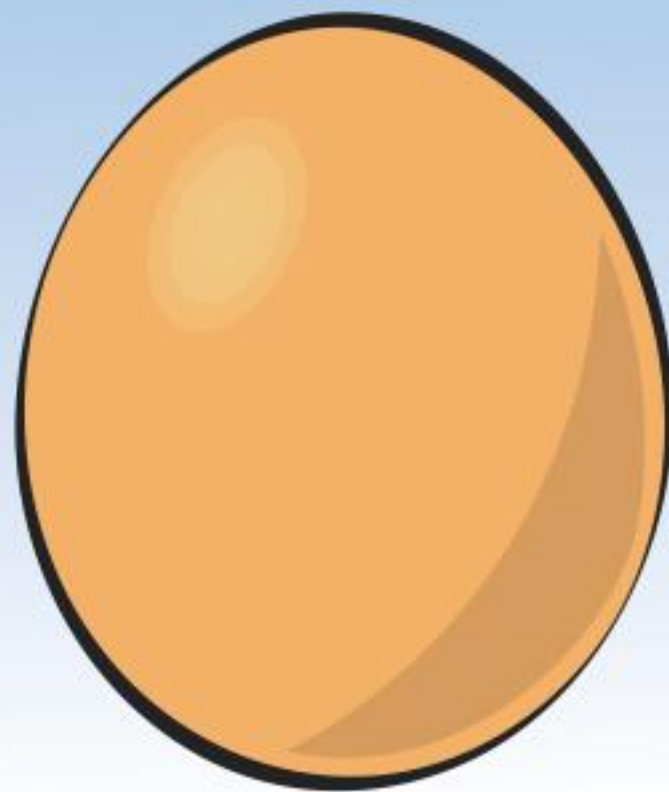
En dag gikk profeten ﷺ til en gravlund. Salman fikk høre om det og hastet bort til gravlund. Salman var desperat etter å se det siste tegnet, han begynte å gå rundt profeten ﷺ. Hans Nåde ﷺ forstod hva Salman ville. Profeten ﷺ løftet på kappen sin. Der var profetseglet. Det skinte og lyste, Salman klarte ikke å holde tilbake tårene, og full av ekstase kysset han profetseglet. I dag hadde Salmans sjel fått ro. Etter å ha vandret og søkt etter sannheten i så mange år hadde han endelig nådd sitt mål. Hans Høyhet ﷺ sa: «Få se på deg!» Salman kom fram gråtende av glede. Han satte seg ned og fortalte om sin søken etter sannheten. Guds

sendebud ﷺ likte livshistorien til Salman og ble veldig rørt av det Salman fortalte. Salman fikk ordre om å fortelle det til alle.

Salman kunne tenke seg å være hos sin mester ﷺ for alltid, men han var slave og måtte hjem til eieren sin. Eieren var en svært streng mann. Han bannet og slo ofte til slavene sine og behandlet dem som dyr. Salman hadde nok tålmodighet i seg til å holde ut denne barbariske oppførselen til eieren. Men det var en ting som plaget Salman, og det var at han ikke kunne bestemme over seg selv etter å ha gjort sine daglige gjøremål. For han ønsket å kunne gå fritt til profeten ﷺ når han følte for det. Denne tilstanden var verre enn den tidligere. Før kunne han trøste seg med at avstanden var lenkene i føttene hans, men nå var han så nær sin mester ﷺ, og fortsatt var avstanden så stor. Profeten ﷺ forstod at Salman var plaget i sitt indre. «Salman, hvorfor gir du ikke noe til eieren din og frikjøper deg selv, slik at du kan leve med oss i frihet?» spurte Hans Høyhet ﷺ. Salman hadde spart opp noe. Han gikk til sin eier og ba om å få frikjøpe seg selv, men han var sta og sa: «Jeg kan ikke bare gi deg bort gratis! Jeg forlanger tre hundre palmetrær og førti unser gull (1,13 kg)!» Hans Hellighet ﷺ ba følgesvennene sine å hjelpe deres bror, Salman. Følgesvennene ventet alltid på slike stunder som kunne føre til et smil i deres mesters ﷺ ansikt, og det var ikke noe som var vår mester ﷺ mer kjærte enn å hjelpe en trengende. Før dagen var omme, hadde følgesvennene samlet tre hundre planter for Salman. Guds sendebud ﷺ sa: «Gå og grav tre hundre gropene i hagen, jeg skal selv plante dette for deg.» Salman gjorde det han ble befalt, og etter å ha gravd gropene i hagen, opplyste han Guds sendebud ﷺ om det. Hans Nåde ﷺ gikk til hagen og begynte plantingene. Salman rakte fram plantene, og Hans Høyhet ﷺ plantet dem for sin følgesvenn. Profeten ﷺ hadde plantet to hundre og nittini, og idet Salman holdt den siste, tenkte han at han kunne plante én han også. Etter som disse trærne slo rot, vokste alle ut og strakk seg fint, men det ene palmetreet overlevde ikke. Kravet til eieren ble oppfylt.

Ikke lenge etter fikk profeten ﷺ et gullstykk som lignet et hønseegg. «Gi det til eieren din og oppfyll det andre kravet!» sa Guds sendebud ﷺ til Salman. Salman så på gullstykket at det ikke kunne veie så mye, og så heller ikke ut til å veie i nærheten av kravet til eieren. Salman sa: «Men det veier ikke nok, jeg skylder mer gull enn dette.» Profeten ﷺ tok gullstykket og lot sin velsignede tunge berøre det. «Gi det til din eier og innfri lånet!» sa profeten ﷺ til Salman på nytt. Salman gikk og ga det til eieren og ble selv overrasket over at det lille gullstykket veide nok. Salman var nå en fri mann og bestemte over seg selv. Resten av livet valgte han å tilbringe som slave for sin Herre - Gud den Ene og den Sanne - og sin mester Mohammad, den forjettede profeten ﷺ.

